

Watergeheimen

The background of the cover is a painting. It depicts a night scene with a large, bright full moon in a dark, cloudy sky. In the foreground, a dark silhouette of a person is crouched on a rocky shore, reaching out towards another dark silhouette of a person who is standing in shallow water. The water is dark with some highlights. To the right, there are some reeds or tall grasses. The overall color palette is dominated by dark blues, greys, and blacks, with the white of the moon providing a strong contrast.

Christien Boomsma

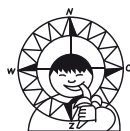
De Vier Windstreken

Watergeheimen

Christien Boomsma

De Vier Windstreken

1. Het huis van Mollema	7
2. Buitengesloten	22
3. Ariël in het botenhuis	36
4. Alleen	51
5. Praten	67
6. Het dagboek	83
7. Nacht in Molenvelt	101
8. G.T.	118
9. Allemachtig stom	139
10. Code Rood	155
11. Verkeerd	170
12. Het lied van de meermin	185
13. Terug naar de zee	203
14. Er leeft iets in het water	219

© 2011 De Vier Windstreken, Rijswijk
Tekst van Christien Boomsma
Omslag van Mario van Brakel
Alle rechten voorbehouden. Gedrukt in Nederland
NUR 283 / ISBN 978 90 5116 175 5

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Bezoek ons ook op internet, www.vierwindstreken.com,
en meld je aan voor onze nieuwsbrief.

1. Het huis van Mollema

Het water van de Lauwers spiegelde niet. Het was grijs en grauw van de modder op de bodem. Vandaag bracht de wind het ook in beweging. Het rimpelde en klotste tegen de steigers. Bo kon zichzelf niet zien in de diepte.

Ze klemde haar tenen om het betonnen richeltje. De leuning van de brug duwde tegen haar blote rug. Haar vingers omklemden de stangen.

‘Hé, Bo! Durf je niet?! Kom op!’

Wie was dat? Pepijn?

Laat maar.

Pepijn had er een handje van om kinderen op te stoken, maar dit was haar sprong en ze was wel mooi de eerste dit jaar. Zij durfden nog niet.

Hoe ver was het omlaag? Vier meter, vijf...

Koud was het water. Grauw.

Ze stelde zich voor hoe het oppervlak zou splijten als ze sprong. Haar voeten raakten het water en ze suisde omlaag, naar een wereld van slik, van geen geluid en zwart. *Als doodgaan. Maar dan anders.*

‘Toe dan, Bo! Hé, ho, Bo! Hé, ho, Bo!’

Meer stemmen nu. Mark. En ze dacht Yolande te horen. Typisch. Yolande was best aardig, maar altijd een beetje stilletjes, alsof ze bang was voor de anderen. Nu stond zelfs zij te roepen langs de kant.

De wind trok aan. Hij suisde langs haar oren en liet haar haren wapperen. Bo leunde een beetje voorover en verbeeldde zich dat ze een rietstengel was, of een dun boompje, en dat ze heen en weer woei. Ze keek weer omlaag. Misschien zag ze zichzelf toch. Een wiebelende lichte vlek in het zwart.

Het geschreeuw werd harder: 'Hé, ho, Bo!'

Bo spreidde haar armen, leunde iets verder naar voren. En sprong.

Koud!

Het sneed haar adem af, nog voor ze onderging. Lang en recht suisde Bo omlaag. Haar ogen wijd open, want dat had ze met zichzelf afgesproken. Deze keer wilde ze zien waar ze belandde en niet meteen omhoog zwemmen.

Elke zomer sprongen de kinderen uit Molenvelt van de brug over de Lauwers. De kleintjes durfden natuurlijk niet en er waren ook genoeg groten die liever de steiger langs de kant gebruikten. Sommigen zeiden dat ze niet móchten springen van hun ouders. Misschien was dat waar. Er werd gezegd dat op de bodem, verborgen in het slik, nog resten lagen van de vorige brug. Dus als je verkeerd sprong...

Maar belangrijker waren de verhalen die grote mensen niet vertelden, maar de kinderen toch kenden. Dat er iets leefde op de bodem van de Lauwers. Iets dat niemand ooit zag, maar dat je vóelde. Soms...

En daarom was de sprong een uitdaging. Een test.

Bo's voeten raakten de bodem. Water drukte tegen haar oren. Slijk kroop slijmerig tussen haar tenen. Ze dook in elkaar en tuurde om zich heen. Vlakbij bewoog een schaduw. Een vis? Of een rat? Die had ze wel eens gezien, stroomopwaarts, maar dat was normaal.

De schaduw gleed weg en nu was ze echt alleen. Ver van het geschreeuw van kinderen die dachten dat ze dit deed om stoer te zijn. Ver van school, van meewarige blikken. Van papa... Al die dingen wachtten op haar aan het oppervlak dat vaag schitterde boven haar hoofd. Vlakbij en tegelijk oneindig ver. Onbereikbaar bijna.

Was het zo geweest?

De druk op haar oren werd sterker. Ze blies lucht uit, die in fijne belletjes omhoog borrelde. En toen zette ze zich af – voeten in de modder – en zwom met krachtige slagen omhoog. Terug naar dáár, omdat ze hier niet kon blijven.

Seconden later brak ze proestend door het oppervlak.

'Yó! Dat was wel twéé minuten!' schreeuwde Pepijn.

'Heb je wat gezien? Heb je gekeken?' Dat was Mark.

Ze veegde water en druipende haarslierten uit haar ogen en zwom met snelle slagen naar de kant. Ze zwom goed. Het vóelde goed om te zwemmen.

Haar handen grepen de spijlen van het steigertrappetje. Haar voeten vonden de treden en ze wilde op de kant klimmen. Maar toen, ineens, vielen de kinderen stil en weken langzaam uiteen. Een schaduw viel over Bo heen en ze keek verbaasd omhoog.

'Bo Sloterdijk!'

Haar vader torende boven haar uit. Hij had zijn armen over elkaar geslagen en rimpels in zijn voorhoofd. Eentje vooral: een diepe, recht boven zijn neus, die maakte dat hij er superkwaad uitzag. 'Verdorie!' zei hij. En: 'Waar denk jij dat je mee bezig bent? Hmm? Mág jij van de brug springen? Weet je dan niet...'

Bo sloot haar ogen. Daar ging hij weer: 'Weet je dan niet wat ik je heb gezegd? Weet je dan niet hoe gevaarlijk het is? Weet je dan niet dat ik niet nog eens...'

Ze had er geen zin in.

Ze was het helemaal zat.

'Ach man, stik toch!' zei ze.

Ze liet zich achterovervallen in het water en zwom met snelle slagen terug de Lauwers op.

Weg.

Het was niet oké wat ze deed. Dat wist ze best. Papa maakte zich gewoon zorgen. Maar Bo werd doodmoe van begripvol zijn. Hoe haalde hij het in zijn hoofd om naar de brug te komen en haar voor gek te zetten? Ze hoorde Pepijn al, morgen op school. ‘Oeh... was je pappie boos? Kreeg je erge straf?’

Bah.

Ze dook onder en kwam meteen weer boven. Nog een klein stukje, dan was ze bij de weilanden achter het dorp. Boer Van der Hoog gebruikte de grond alleen voor gras en schapen. Een goeie plek om uit het water te komen zonder dat iemand haar zag.

Ze baande zich een weg langs gele waterbloemen, dwars door het riet. Voorzichtig, want mensen gooiden van alles in het water als niemand keek: oude tuinstoelen, puin, bierflesjes. Een stukje verderop lag zelfs een oud motorblok.

Maar hier prikten alleen afgebroken rietstengels kleine gaatjes in haar vel en Bo bereikte zonder ongelukken de oever. Een klein beetje opgelucht was ze ook. Ze had hier al zo vaak gezwommen, maar toch was er altijd een vaag gevoel van...

Tja, van wat?

Een poosje bleef ze zitten langs de kant. De lelies waren mooi hier. Aan de overkant zwom een waterhoentje met vijf kuintjes het riet in. Vanuit de verte hoorde ze het lachen en schreeuwen van de anderen die nog rondhingen bij de brug. Schuin achter haar klonk het hoge piepen van een achteruitrijdende vrachtwagen.

Vrachtwagen?

Ze keek om. Het geluid kwam van de oprit van het oude huis van Mollema. Het was een prachtig huis met een diepe tuin, hoge wilgen, een botenhuis en zelfs een steigertje. Maar sinds Mollema een paar jaar geleden was gestorven – auto-ongeluk – stond het leeg. Het was nu van zijn broer, maar die deed er

niets mee en dus takelde het langzaam af. Het is nooit goed als iets leegstaat, zei papa. Dan slaat de schimmel erin.

Maar nu reed er een vrachtwagen met piepende achteruitrij-sensoren het erf op.

Verhuisgigant stond in schreeuwerige, rode letters op de zijkant. Een grote kerel met een kaalgeschoren schedel en tatoeages op zijn bovenarmen stond te schreeuwen, terwijl het gevaarte stukje bij beetje de oprit opschoof. De voordeur van het huis was open. Ook de ramen van de bovenverdieping waren opengezet.

Naast de oprit, half op het grasveld stond een klein, rood Japanertje met roestplekken op de portieren. Slordig ingepakte dozen en tassen stapelden ernaast. Een met krantenpapier omwikkelde vaas rolde uit een tas en kwam vlak voor Bo's voeten tot stilstand. Ze grinnikte. Verdomd. Er kwamen nieuwe mensen! De tattoeman zag haar. ‘Hé, jij daar in je badpakkie! Moven voor je eronder ligt!’ schreeuwde hij.

Bo stapte achteruit tussen de bosjes, maar piekerde er niet over te vertrekken. Veel te nieuwsgierig.

‘Hé! Wat zei ik nou! Moven jij!’

‘Ik doe toch niks!’ riep Bo terug. ‘Ik kijk alleen maar.’

‘Niks mee te maken. We kunnen hier geen kinderen gebruiken!’ riep de man.

Even was Bo bang dat dit de nieuwe buurman was en helemaal geen verhuizer. Maar toen verscheen een blonde vrouw op de drempel. Ze had een bleek gezicht, donkere kringen onder haar ogen en klemde een kussen in haar armen. Ze zag Bo en haar gezicht brak open in een lach.

‘Laat maar, Ron!’ riep ze. Haar stem was zangerig en een beetje hees. ‘We moeten onze nieuw buurt toch leren kennen?’ Ze sprak de ‘r’ niet uit, zodat het klonk als ‘buijt’.

‘Straks is dat kind plat,’ gromde Ron. ‘Ze zou de eerste niet zijn.’

De vrouw schudde haar hoofd en liep naar Bo toe. ‘Ik ben Annemieke de Ridder,’ zei ze en stak haar hand uit. ‘Woon jij in Molenvelt?’

Bo knikte en maakte een vage beweging met haar hoofd. ‘Daar,’ zei ze, ‘een stukje die kant op.’

De vrouw glimlachte breed. ‘Hoe heet je?’

‘Bo,’ zei Bo aarzelend. Ze vroeg zich nog steeds af of tattoe-Ron bij haar hoorde.

‘En, Bo... Vind je het leuk om in Molenvelt te wonen? Zijn er meer kinderen hier?’

Bo haalde haar schouders op. ‘Gewoon,’ zei ze. ‘Gaat wel, denk ik.’

Ze vond het raar dat die vrouw dat niet had uitgezocht. Dat doe je toch, als je ergens gaat wonen? Of was zij nou gek?

Toen verscheen er een hoofd in het openstaande raam van de bovenverdieping. Een rond hoofd met grote ogen en een enorme krullenbos.

Annemieke volgde Bo’s blik en haar ogen werden lichter.

‘Hé Raf!’ zei ze. ‘We hebben visite. Kom eens gauw kennismaken!’

De jongen stak zijn hand op en Annemieke keek weer naar Bo.

‘Dat is Rafael,’ zei ze. ‘Hij en ik komen hier samen wonen. Leuk, hè?’

‘Cool!’ zei Bo.

Tattoe-Ron hoorde er dus niet bij.

Hij was verlegen. Rafael dus. ‘Maar je mag wel Raf zeggen hoor, dat doet iedereen.’

Hij keek naar de grond en wipte van het ene been op het

andere. Zijn krullen zwaaiden heen en weer. Bo moest erom lachen.

Hij beet op zijn lip. ‘Je lacht me uit!’ zei hij.

Ze schudde haar hoofd. ‘Nee hoor, ik lach gewoon.’

‘Maar...’

‘Ik ken je nog niet goed genoeg om je uit te lachen,’ ging Bo verder. ‘Bovendien, waarom zou ik?’

‘Zomaar. Sorry.’

Rafael boog zijn hoofd nog verder naar voren. Zijn handen begroef hij diep in zijn zakken.

Ze stonden in de gang. Tattoe-Ron en een andere verhuizer met een broek tot halverwege zijn bilspleet stapten naar buiten voor een nieuwe vracht dozen. Annemieke rommelde ergens in een van de kamers. Het huis rook vochtig.

‘Waar kom je vandaan?’ vroeg Bo nieuwsgierig. ‘Van ver?’

Zo klonk het wel. Rafael praatte een beetje gek. Net als zijn moeder, zonder ‘r’. In Molenvelt spraken de mensen de ‘r’ juist heel precies uit. Rollend.

‘Tilburg.’

‘Da’s een end weg. Wat zoeken jullie hiér?’ vroeg Bo.

Ze kon zich nooit goed voorstellen waarom mensen naar een dorpje als Molenvelt zouden verhuizen. Niet dat het niet oké was – Bo vond het er prima – maar er was geen café in het dorp, geen bioscoop, geen H&M.

‘Gewoon. Omdat m’n ma hier kan werken. En omdat...’

‘Ja?’

Rafael snoof. ‘Zomaar,’ zei hij.

‘Wildeste je niet verhuizen?’ vermoedde Bo.

Hij maakte een schamper geluidje. ‘Weet niet,’ zei hij. ‘Ik ben wel mijn vrienden kwijt.’

‘Je spreekt ze toch nog op msn?’ zei Bo.

‘Da’s niet hetzelfde.’

Daar had hij natuurlijk gelijk in. Msn was best leuk, maar niet hetzelfde als rondhangen, of kletsen of zo.

‘Maar je krijgt wel een nieuwe kamer. Da’s cool. Toch?’ probeerde ze het nog eens.

Weer schudde Rafael zijn hoofd.

Bo werd een beetje moe van dat stugge gedoe. Papa zou wel gekalmeerd zijn onderhand, dus misschien moest ze het maar opgeven en naar huis gaan. Maar balen was het wel. Ze had gehoopt het huis te kunnen zien, want bijna niemand in Molenvelt wist hoe het er vanbinnen was. Jacob Mollema was vreselijk op zichzelf geweest en alleen Pepijn en Mark hadden een keer een ruitje ingetikt, vorig jaar zomer, toen Mollema al dood was. Ze hadden Red Bull gedronken in de woonkamer. Maar deze kans verdampte waar ze bij stond. Ze aarzelde en wilde zich omdraaien. ‘Nou, dan...’

Annemieke verscheen weer en schoof langs Bo de gang door. Ze droeg een grote vaas die was beschilderd met woeste gele bloemen. ‘Leuk hè, Raf, dat je een vriendin hebt gevonden!’ riep ze naar hen. ‘Waarom laat je Bo het huis niet zien? Ze wil vast wel weten waar jouw kamer komt.’

‘Vast,’ gromde Rafael binnensmonds. ‘Stinkbende.’

Maar Bo rook haar kans. ‘Ja, cool,’ zei ze luid, zodat Annemieke haar kon horen. ‘Zullen we?’

Rafael keek haar met samengeknepen ogen aan. Toen slaakte hij een overdreven zucht en maakte een uitnodigend gebaar. ‘Jij je zin! Vooruit dan maar.’

De trap kraakte bij elke tree. De geur van vocht veranderde in die van schimmel en Bo zag zwarte puntjes op de muren. Oef! Papa had gezegd dat het niet goed was als een huis niet werd bewoond, maar dit...

‘Er moet wel een hoop gebeuren, hè?’ zei ze toen ze boven stonden. De deur naar de kamer aan de straatkant stond open

en ze keken naar buiten door een gebroken raam. Er zaten vochtplekken op het plafond en op de vensterbank groeide een paddenstoeltje.

Rafael schokschouderde. ‘Ma en ik gaan eerst samen in een kamer. Dáár,’ wees hij. ‘En dan kunnen we de rest langzaam opknappen. We beginnen met mijn kamer,’ zei hij. ‘Dat heeft ze beloofd.’

‘Waar komt die dan?’ vroeg Bo.

‘Weet ik nog niet zeker,’ antwoordde Rafael.

Hij duwde een paar deuren open. Eentje leidde naar een kamer aan de achterkant. Die was niet zo groot, maar het uitzicht op de tuin en de Lauwers in de verte was prachtig. Er stonden al wat dozen in. Uit eentje pilde speelgoed. Auto’s, helikopters. En vooral heel veel onderdelen. De kamer ernaast was groter, maar een beetje donker. Daar weer naast lag de badkamer, die ooit superluxe geweest moest zijn. Nu zaten er scheuren in de ronde badkuip. Tegels, die ooit waren beschilderd met afbeeldingen van vissen en koraal, waren van de muur gevallen. En overall stonk het naar schimmel en uitwerpselen van zwerfkatten. ‘Ik kan nog niet kiezen,’ zei Rafael. ‘Ma zegt dat het super wordt. Misschien heeft ze gelijk.’

Bo keek opzij. Zijn gezicht was strak. Hij vond het niet leuk om hier te wonen, besloot ze. Maar dat kwam omdat hij het hier niet kende. Bo woonde al haar hele leven in Molenvelt en ze wilde nooit verhuizen.

‘En je vader dan?’ vroeg Bo. ‘Komt die later?’

Rafael hing met zijn buik over de vensterbank en keek de verwilderde tuin in.

‘Hé!’ zei Bo, toen er geen antwoord kwam. ‘Je vader! Wanneer komt die?’

Rafael gaf nog steeds geen antwoord en toch wist Bo zeker dat hij haar gehoord had. Maar toen spuugde hij omlaag, pre-

cies op een kapotte bloempot onder het raam, en draaide zich naar haar om. 'Mijn vader heeft een nieuwe vriendin,' zei hij. Zijn stem klonk strak van ingehouden boosheid. 'Toen heeft ma haar spullen gepakt en is ervandoor gegaan. Geef haar eens ongelijk!'

'Balen,' zei Bo.

'Reken maar,' zei Rafael.

Ze zaten op de grond van de kamer die misschien wel, maar misschien ook niet, Rafaels kamer zou worden. De houten vloer trok koud op onder Bo's billen, zelfs al scheen buiten de zon. Buiten schreeuwde tattoo-Ron.

'Mis je je vader?' vroeg ze.

'Nee!' zei Rafael snel.

Té snel, dacht Bo. Natuurlijk miste hij zijn vader. Iedereen mist z'n ouders als ze er niet zijn. Of je nou wilt of niet.

'Hij is weggegaan,' ging Rafael verder. 'Blijkbaar waren ma en ik niet leuk genoeg meer. Eerst moest hij zo nodig aanpappen met zo'n blonde trien met dikke tietten. En nu... Hij laat nooit wat van zich horen. Hij belt niet. Mailt niet...'

'Balen!' zei Bo nog een keer.

'En toen heeft ma gewoon op internet gekeken naar huizen heel ver bij hem vandaan. Konden we opnieuw beginnen, zei ze. Ma wil een atelier starten, als we de boel een beetje op orde hebben. En cursussen geven. Ze is pottenbakker, wist je dat? Ze maakt mooie dingen.'

Hij leek totaal anders nu. De stugge knul van daarnet was veranderd in een boze, maar niet onaardige jongen. Alsof hij, nu hij eenmaal begonnen was, net zo goed alles eruit kon gooien.

'Ma zegt dat ik het vast leuk vind, een dorp. Het is hier niet zo druk en er is geen gezeik op straat, zoals in de stad. En ze

zegt dat ik hier hopen vrienden krijg. En dat het huis prachtig wordt en dat...'

'En dat het allemaal beter wordt,' vulde Bo aan.

Dat zeiden ze ook tegen haar. Maar Bo had er nog niks van gemerkt. Dat strakke, hete gevoel waar ze zo'n hekel aan had, nestelde zich weer in haar buik. Ze duwde haar vuist in haar maag.

Rafael keek haar aan. Ineens was zijn gezicht zachter. Zijn ogen waren bruin, zag ze. Met kleine vlekjes groen.

'Ja, dat zei ze,' knikte hij. 'Maar ondertussen zit ik hier wel mooi in deze klerezooi.' Hij maakte een vaag gebaar om zich heen.

'Misschien heeft ze gelijk,' zei Bo. 'Het is een mooi huis. Het heeft alleen lang leeggestaan. En Molenvelt is oké. Je kan zwemmen in de Lauwers.'

Rafael rilde. 'Ik haat zwemmen.'

'Oh... nou... D'r is elke maand jeugddisco in het dorpshuis en... Je merkt het wel,' zei Bo.

Rafael had zijn knieën opgetrokken en zijn kin erop gelegd. Zijn krullen vielen voor zijn ogen. Hij zag er ineens een beetje verdrietig uit.

'Weet je,' zei Bo voorzichtig. 'Het wordt misschien niet meteen beter, maar het went wel. Soort van...'

Toen schoot Rafael overeind en hij veegde met een boze vuist zijn haar uit zijn ogen. 'Wat weet jij er nou van! Zijn jóúw ouders soms uit elkaar?'

Bo zweeg geschrokken. 'Nee... Maar...'

'Nou dan!'

Even had Bo de neiging om hem op z'n kop te slaan. Wat dacht dat joch wel niet? Maar ze deed het niet. Het was gewoon moeilijk om altijd aardig te blijven tegen mensen die het goed bedoelden, maar niet voelden wat jij voelde.

‘Kom!’ zei ze daarom. ‘Het huis is misschien een beetje oud, maar ben je al achter geweest? Jij en je moeder hebben de coolste tuin van Molenvelt!’

Dat was beslist waar. De tuin was wel zeventig meter diep en een oerwoud van hagewinde, uitgegroeide bessenstruiken, bramen, omgewaaide wilgen, overwoekerde tuinstoelen en heel veel brandnetels. Wanneer je goed keek, kon je zien dat er ooit een paadje naar achteren had gelopen. Nu was daar niets van over, behalve een vage strook in een wildernis waarin je hutten kon bouwen, verstoppertje spelen en verhalen verzinnen.

‘Vet,’ zei Rafael toen ze door de achterdeur stapten.

‘Megacool,’ zei Bo.

Ze had een paar slippers van Rafaels moeder aangetrokken die bij de achterdeur slingerden. Maar nog altijd bleven bramentakken hangen aan haar badpak. Brandnetels schramden Rafaels blote benen. Maar hij zeurde niet en dat viel Bo niks tegen. ‘Had je het nog niet gezien?’ vroeg ze.

Rafael schudde zijn hoofd. ‘Ik ben nog maar één keer eerder geweest. Tilburg is bijna drie uur rijden, hoor.’

Hij draaide rond om alles te kunnen zien. Zijn ogen schitterden. ‘Mán... thuis hadden we zo’n achterplaats van vier bij vier met tegels en de waslijn. Dit...’ Hij zuchtte. ‘Dit is chill!’

Ze klauterden over een wilg die hun weg versperde. Toen doemde het oude botenhuis voor hen op. Op het dak groeide mos en de planken waren groen van alg. Het glas in een van de raampjes was gebroken. ‘De ouwe Mollema had hier boten liggen,’ zei Bo. ‘Misschien liggen ze er nog...’

Het botenhuis mocht oud zijn, maar het zat potdicht. Een hangslot hing aan een grote ketting die door de handgrepen van de deur was getrokken. Het ijzer was bruin van roest, maar meegeven deed het niet. De schakels knarsten toen Bo eraan trok.

‘Shit!’ zei Bo en trok nog eens. ‘Valt dat tegen.’

Rafael boog zich over haar schouder. ‘Laat mij eens.’

Hij pakte de ketting, haalde diep adem en gaf een keiharde ruk. De deur kraakte en zelfs de schroeven waarmee de handgrepen op de deur zaten, bewogen. Maar het slot brak niet.

‘Balen!’ zei hij.

‘Heeft je moeder geen sleutel?’ vroeg Bo.

‘Misschien. Maar als ze hem heeft, kan ze hem toch niet vinden,’ antwoordde Rafael. ‘Ze zou haar eigen neus nog kwijt-raken met die verhuizing.’

‘Hmmm.’

Bo deed een paar stappen achteruit. Het botenhuis stond over een brede sloot die uitkwam op de Lauwers. Langs de zijanten liep een houten richel. Bo wees naar een paar raampjes in de zijwand. ‘Misschien kunnen we daar iets zien.’

Voorzichtig zette ze haar gewicht op de planken. Het kraakte vervaarlijk, maar het hout brak niet. Een kikker plonsde in de sloot toen Rafael haar volgde. Ze veegden een raampje schoon met slootwater en de onderkant van Rafaels T-shirt en gluurden naar binnen.

Eerst zagen ze alleen een duister, zwart niks. Maar toen ze hun handen naast hun ogen hielden, konden ze vaag iets onderscheiden. Onzekere strepen licht vielen door de spleten in de dakplaten. Donkere vormen. Toch boten? Dat zou wat zijn, dacht Bo. Dan konden ze misschien samen varen. Langs de muren waren planken te zien en iets van een kist. Er klonk vaag geklots, wat gek was, want het water hierbuiten bewoog nauwelijks.

Bo schoof een raampje verder. Ze spuugde erop en maakte een gaatje in het vuil met haar hand. Een spin maakte zich boos uit de voeten. En toen hoorde ze het weer: geklots, te hard voor het stille water, en een plons, alsof iets groots in het water dook.

Bo schoof snel achteruit. ‘Wat was dat?’
Rafael haalde zijn schouders op. ‘Een vis?’
‘Te veel herrie,’ zei Bo.
‘Wat dan?’
‘Een rat of zo?’
‘Gadver!’
Bo gluurde weer naar binnen. Bewoog die kist nu? Dat kon niet. Maar...
‘Ik weet het niet,’ zei ze aarzelend. ‘Het is alsof...’
Toen gaf Rafael haar zo’n harde duw dat ze bijna haar evenwicht verloor. ‘Hou op, joh!’
‘Wat?’
‘Dat geluid... Niet doen!’
‘Wat bedoel je?’
Maar toen hoorde Bo het ook. Het was een hoog, fijn geluid. Het leek een beetje op zingen, maar tegelijk op huilen. Zachtjes janken als een dier, als... Ze kon geen woorden bedenken, maar het geluid trilde in haar buik, op haar verdrietige plekje. ‘Ik doe niets,’ zei ze. ‘Ik...’
Bo stapte achteruit. De omloop wiebelde. Weer hoorden ze gespetter vanuit de houten schuur. Bo en Rafael keken elkaar een ogenblik aan en zonder een woord te zeggen gingen ze terug naar de kant.
Rafael had een diepe frons in zijn voorhoofd. ‘Als dat een beest is,’ zei hij, ‘dan is het wel mooi aan het doodgaan of zo.’ Hij trok een vies gezicht. ‘Gad, drijft er straks een dooie rat daarbinnen.’
Bo schudde haar hoofd. Ze geloofde niet dat het een rat was. Maar wat wel?
‘Dan moet je helemaal binnen zien te komen,’ zei ze ten slotte.
‘Ja,’ knikte Rafael. ‘Ik vraag ma nog wel.’

Samen volgden ze het spoor van platgetrapte brandnetels terug. Er dwarrelde een vlinder voor hen uit, geel als een boterbloem. Een merel schetterde terwijl hij vlak voor hen opvloog. En toen was er weer een hoog, iel, metalig geluid dat trilde in de lucht en Bo verstijfde. Maar deze keer werd het gevolgd door een stem uit een luidspreker: ‘Hóóóllandse Nieuwehe! Hóóóllandse...’
Een ogenblik stonden ze allebei doodstil. Toen begon Rafael te lachen en gaf haar een stomp. ‘De haringboer,’ grinnikte hij. ‘Het was verdorie een haringboer.’
Bo slikte en knikte aarzelend. ‘Ja,’ zei ze. ‘Wat stom van ons.’ Rafael grijnsde en begon te rennen. Zijn krullen dansten. ‘Kom! Als we snel zijn, kunnen we m’n moeder nog waarschuwen!’ riep hij. ‘Hou jij van gebakken vis?’
Maar Bo reageerde niet. Ze had zich omgedraaid en staarde naar achteren, naar de groene wildernis die het botenhuis verborg. Haringboer? Het was duidelijk dat Rafael niets liever wilde dan geloven dat het geluid zoiets onschuldigs was geweest. Maar Bo wist niet of ze dat wel kon geloven. *Huilen. Zingen. Zo verdrietig...*
Stilletjes schudde ze haar hoofd. Rafael had het mis. Zeker weten. *Maar wat is het dan wel?*